اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډېره
خواري کړې ده او په ډېر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډېر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

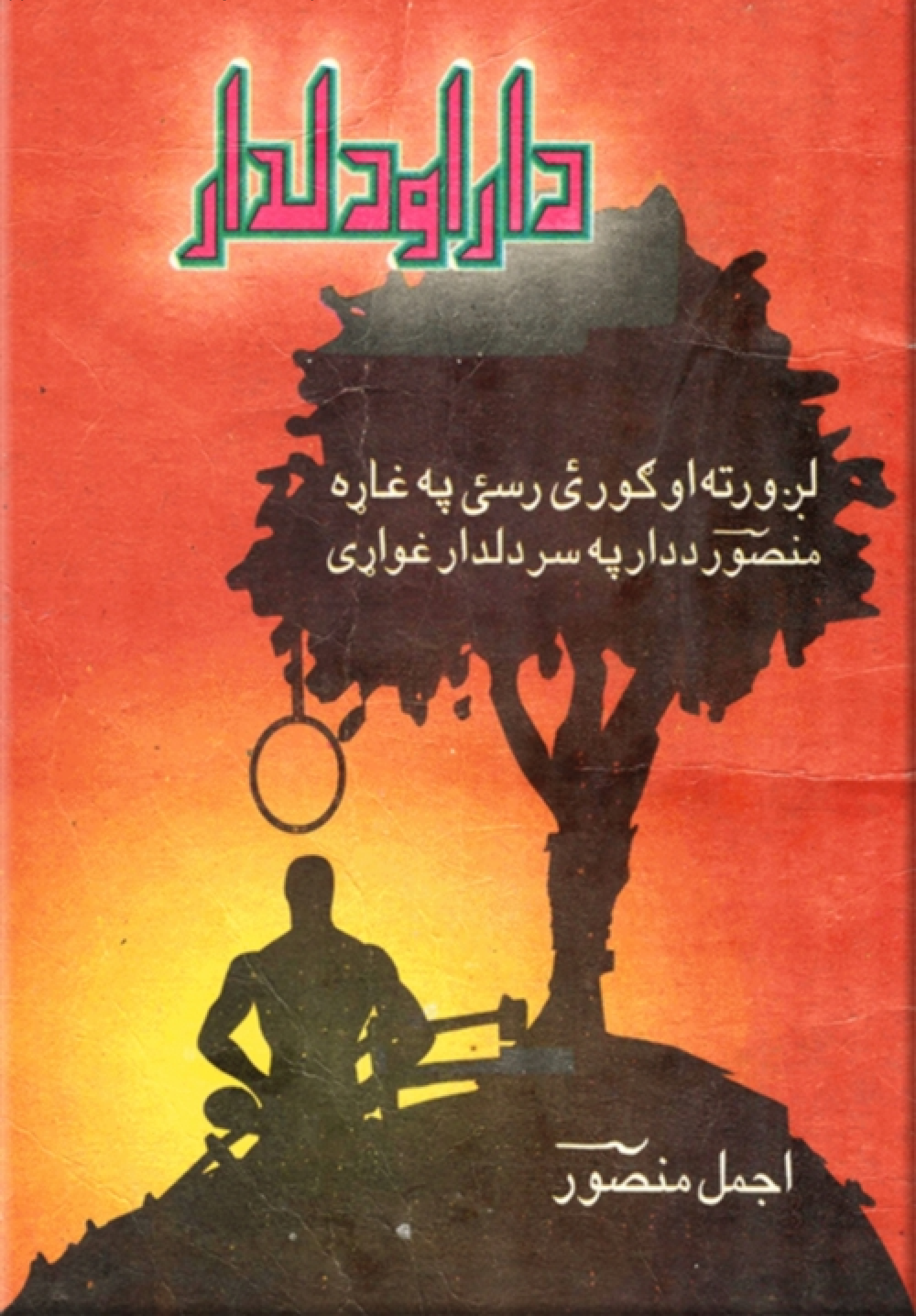

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم	دار او دلدار
د لیکوال نوم	اجمل منصور
کتابت	محمد رسول پښتو اکېډمي
سرپاڼه	ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د ګوسهره
شمېر	پنځه سوه
د چاپ کال	نولس سوه اتۀ نوي
قیمت	۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو تو پۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر،
جهانزیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.
دا هغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله
ئې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما دې کتاب سره پاڼه
ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قسم مرسته
کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په
دې کتاب څو کوښې لیکلي دي. زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو
سره د سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)
د توټو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي. په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي.

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور څو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولی دی. او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړی دی. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړی دی. لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي.

منصوره څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړی دی او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده. زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکرلري. حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا مشاغلې د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وینښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري. زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نیلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا گویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو دېر څه به رو ښیکي.

نورالبشر نوید
افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۹۲-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونکښې په غیرت، مینه او توان راولې
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولې

په ژبه گونگ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ماځېگر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دمینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن ئې زهٔ درکښې. ولاړیمه سائل شوم

ستا دمینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله ډېر بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ پړ من زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوؤ مه
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یار رضا شه نه زړه صبر بږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل ډېر مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څه کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده يې د ماځيګر کړې وه
تيرې خورې شوې ماځيګر نهٔ راځي

ساقي وېل راته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګين يم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

کړي جنتونه به بدل په شونډو
مُلاکه خُله کښنوه یو ځل په شونډو

رشید[1] په مچ مجروح[2] په سترګو ټیکي
هیچا اوسه نیسکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لېونتوب را واخلي
کله یې را مچې شي غزل په شونډو
غاصب مې ځکه ګنهګار بولي
ماته دې پاتې شیش محل په شونډو
پرون یې ماته وویل ختبل ګناه ده
نن یې شراب څښله بهېدل په شونډو
غونچې زیږګ شي په ما ورېږم
اجمل چې خُله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید   ۲- مشتاق مجروح یوسفزی

د منت د ساقي جام دے
ښځاني ته يې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
کهٔ ګوډګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې يې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه ځکښې ووېي
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که ګل بدشان کم وو نخوا وس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګې بنده شي
منګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې يار نه به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بن مې اباسين ته په سګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوري هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دي ابيات خواره واره شول

پښتنه ۹۳ - ۳ - ۲۴

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستاپه جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونې غونډې دے
یار سره هم په قیل وقال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مستې دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دو کېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوُ یول هم فنکارې ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان او وژني فنکار شي
د انځوبونه تښتول هم فنکارې ده

ګوانه دا ګورې د هر چا ریزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب ګاه خندا کښې وویل منصوره
ستا په شان غزل ییکل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځیګر پیا تې شو
هغه منګي هغه کودر پیا تې شو

خنګه منزل ته ذر ورو رسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا تې شو
آخر پښتون یم مېلمه خنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق ښېتې مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هر څه بایلله
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم څو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستړکو مې ستړگو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوري اوس په کټو اوښي
اوس دي د زړهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمیښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

بس که د وفا سندرې مه وایا
چې شه بې وفا سندرې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه راوباسلې دې
بیرته د اشنا سندرې مه وایا
دا مې سرمایه ده ددې ستړي ژوند
څه وایې چې دا سندرې مه وایه
غلې شه ساه واخله په ټول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
خله مې ماته به ژبه چاړې د ښه ده
یاد وې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل مخې دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نه شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښو سره روښختلو
ستا مینځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه څله کېښودله
سوراتنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصوره ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه را څه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره پچې
ګلونه هیر نه کړې دړدونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړې مه
راته روبهٔ ماچووٌ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
مانه ور کېدے نه شې
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

خوند دې زلمېتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفوخوب کوي
سترګې مُسکېتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اورېل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل یې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچي مې په بنه نه راځي
نوم يې په خوله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نیمه شپه نه راځي
مونږه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښتني به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم ويلې کېږم چې دې نه وينم سوزېږم
زه ترکومې به سوزېږم زه ترڅو به ويلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په دې بريد ولاړ يمه زړګيه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر ښځې ژړېږي
هره پېغله بۀ سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوئے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما گُل د وطن شو خاورې
کوڅې هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښي
خپل وطن ته وادهٔ کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

رقيب په ساز شو نو
پښتون هرځای تالاکېږي

نو خدايه ولې، خدايه ولې
په مونږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرولمبو کښې
د حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دړدمن زړهٔ دړدولي یو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار ړوما د یار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي یو موږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه یو بل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څه که ساقي د میکدې اوویستې

زهٔ دې خبر نهٔ کړم د والوتلې
څنګه په چل چلکښنې دې پښنې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شهٔ
روګوره غاړې نهٔ ئې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ئې
تابه منصور غوندې په دار اوخېژ
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غیږه کښې لوئے شوي یه
خوب وینم کهٔ تهٔ وې چې مابڼ ته څو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وې چې مابڼ ته څو

زهٔ درسره لاړ بانړي قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وې چې مابڼ ته څو

څنګه د یخنی نه ګوکله شوے یُې
بیا به راته نهٔ وې چې مابڼ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې ګرېوان چې چم ته راغلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
ښېښې چې ستړې شوې نو زړه ته مې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نه شول
د پخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د ښېښ محل زه د چوپال یمه

ته لوټه یوشان ته ول راته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چېل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غېرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بدحال یمه

اوکړه ما منصور باندې زېبنت ګله
ستا دپاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

دا ګرسنه ماشومانے
دا بچې وسه دا خواران
چې دوډۍ پسې ژړېږي
چې ئې خُله نهٔ راټولېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړهٔ زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهېږي
د چا زړهٔ پرې نهٔ خوږېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچۍ ئې
دا ورېځې وروې پاڅې ئې
د ېخنۍ نه چې د پېږ يي
په جاموکښې نه پېږيي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
توله خبره په لويه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

نوې کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګے ياګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود هېڅ نۀ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مۀ خوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړۀ د رنځ طبیب نۀ شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون ئې ماته وئېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئېل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وېښې به راونولم ګلزار کېږي

ستمګره يارهٔ کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپينې ي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شېره غونډ په ما خبر کړئ
د يوسف پښتان په حال شوم کړمار کېږي

کهٔ زمونږ کلي کېږي دا سې محل نشته
چا سپيا کې دي تيلې ستاسو نبار کېږي

ما ته يو دي لېونے يمه منصور يم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رولیکم رنګین غوندي غزل سپرلیه
زموږ په سیمه باندې بیا راشه یوځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی وو تل
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار په کښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ما نو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ما نۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربابا چې راله ستا د راتلو زیرې راکړو
لا یم تر روسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   ننګرهار ۹۳-۸-۱۶   محمد ال خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهې به رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د یل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تېوتو، تېوتو کښې ېې د زړه غل شي

مُلا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
که اوده چې ته د ښکلې په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه ېې اجمله
ته اجمل به هله شې چې سم اجمل شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنګے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کیږي یارانو
چې اخښتے په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
د پر خنده په دغې حال یمه د ترکو

داچې ما رجمل د ځان په نخوا کښې کښېنه
ځملتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غوړي لال غوټۍ چې مړاوي شي ورسېدل
نور به نه کېږي زمانه رباد وکښې ورسېدل

پړ ژوند مه کړه زړګیه که دا سخته پېتا راغله
حسرت مې دی دیدار تورو لمنو ... چې ورسېدل
رو کښېږه ملاجانه نور دې نه زورېږه وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې ورسېدل
لږ ترس په ما وکړه غنم رنګیه جانانه
ترخوبه زه کوم ستا په کوڅو کښې ورسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وایې مسلکو
ځم نور نه کوم دلته پښتنو کښې ورسېدل

منصوره پوهنیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټه ورسېدل

یادګېرنه: دا غزل ما د ټي وي پرودیوسر مسعودشاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې ورسېدل په طرحه
لیکلی دو -
نېټه ۱۹۹۴ ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني د اسې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به لې ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلي يار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنگ مې زېړ وي ښنې مې رپي په بدحال يم
ستا په وړاندې گل مخيه چې گفتار کړم
چې يو ځل وائي زما نامه وا نخلي
لږ نے يمه بيا هم د لدارد لدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ کړه نن دې ولې گنهگار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نړى کښې دې د نسکو توبهٔ کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پېکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړۀ نه به اوښۀ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږ نه څۀ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشۀ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځيګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياګې مينې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوېه ورځ به اورکښې سوزې
وه د موځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به ځه ځائے کښې د اپيچغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښکلے د پېغلې نهٔ منګي په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائې منصور چې ستمګره څهٔ شوې

مياشتني ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ بیا ځۀ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کیږي چې مې وي د بتګرام ښکلي

چې مو تېره چا سره یاري نۀ کړي
دا سې راسوخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نۀ وو بدنام ښکلي

سوبن څو په کنځلو کښې هم نۀ یادې
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړې بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

د رقیبه که هر څه او کړې صبر و لے مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به د ر ته څه او وایم جانانه
نه مړو کښې حساب یم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښه په نره مزدوري کوم
ګل چې اوسېدو له کورګے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نه ده
مینه صفا زړه صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر مابنام چې خوله کښې انګے غواړي
سل ځله مې اوباسه د زړه نه خو
نه صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

ژوند ېې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه ځله مالیار وایي زه بوټې نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې څنګ خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بیمارۍ درده خلقه
زمونږ کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کوه
ستا په لیدو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه په ماښام رونه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وي قیصې د درځانی به کوي
کولیه پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هیڅ اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زهٔ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پاګل نښته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته او ستايُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونے يم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نۀ وم چې بُلبُل نۀ دے صياد دے

بې له تانه بـله کور بغېر د مُوره
ستا په سرخوږي د زړۀ چو پال آباد دے
زۀ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
وير ژړلے زړۀ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نۀ وي پښتو څۀ پښتانۀ څۀ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نۀ کړي
زما مخکښې زما څېل اشنا شيداد دے

وه ربېاره نن پا ګل منصور ته وايه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم گورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پرېسته گلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل گاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصُور د دار په سر چغې وهي او داسې وائي
دې نه سپوا نشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګی مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ وزړګې بل څهٔ وائي
زړګی قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کورکښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګوری رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سندرګولې ګله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خوړشو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ لیونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما دې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دي درځي څواله غټ سړے دے
خوارز ړګیه جوړي ستا خوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بړيتې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په مندړه رانه زغلي ګرځندے دے

څه که عمرئې اوږد یا کلونه تېر شه
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بد ي شي او خوا ته مي کېږي
دا منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلتهٔ د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زهٔ خو زړهٔ ستړے یم یارانو په قلارۍ مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغهٔ مې مهٔ خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښهٔ نهٔ لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے که تور دے او که سپین دے
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټې په فریب وړي
د مالیار لباس کښې راغے نو ګل چین دے
څه پرون نو باران لا او وه کنډې کړې
اے ربباره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سند دې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
که د رقیبو د پیغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښي د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال ښکه د مړي دے دیار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدی خهٔ که دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه کورے سر توره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چي دا منصور را ته پاګل ښکاریږي
په رضا خهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وړني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وړني

خدایه خبر په روې بانډې چاخه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وړني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووړلے
کوم پښتون په کور میلمانه وړني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وړني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل ماغزه وړني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړې ما منصور په څه وړني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په ځنګښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله ئې ستا په سینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د باچي د زړهٔ قرار ئې
د انور د بدن وینې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چا پېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا مرور ګرځېږي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے
اے زما د زړه ملګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې
ستا منصور په تا قربان شه

اے دوښېزې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې ووسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي خوابږه خوابږه مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارډې خلق

تا چې مې رېبنې رېبنې کړېوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کېنبې اوډېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان مې دوي له پوره نه کړلو
څله کړې خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوانډه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوکوري
هر ځاے کېنبې ے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بشتياوي زه پياګل ومه
چې دستوکه نه سمبږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چاچې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دوې خُلې

چې بنا ستا ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستکوي مې خوږ لے د دړشل د پاسه
سا ته خهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے کوښځ کړے نهٔ مې لاس وينځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې خوبيا کې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووينځم ځان له به کمڅۍ اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غويان بېتي ته بوځمه ګيا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو وابښو کښې به اودهٔ شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپيا کې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خوږې کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مینې کړم ستا مننه خو تپوس کړو مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونږ نه پس یو خان دُعا کښې دا سې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړې ناسته د رقیبو په تولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لـــه تا د ټـول عـــالم خوښ یـــمه

ستا په سر هر چاله بنسبګړه کــوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یمم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کـــوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمم

قسم دې کـړې مانــه نهٔ جاروځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ و شپـلے نهٔ شم
منصوره ځـکه د صنم خوښ یــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل یې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے ته زما پښانې نهٔ شوې
ژوندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسُدلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفالاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوستې وې
سن هغه کوځې زمانه پاتې شوې

نهٔ یې ځُلا کېدلو ځو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځواني مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار يې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي ډېر ياره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه مستي کلي کښې
ياره ته سلام نه پس د بيا ره د رسي وواېه چې
بغېر ستا نه ايسار بېنې نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندي ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هيڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوټے سفر روان يم مروره ياره
او ګنه دا مې اخري ماښګرے کلي کښې

زما يقين دے څکه نهٔ راځم منصوره ياره
د يار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نه د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زه بې څښکه پوهوم نه پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په ده باندې هم رو څښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څه پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څه چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانۍ د ګل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځاے یو ځاے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پېغلنې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

که ما شوم چې ښاریه کښې ورک شي
د سپي مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د گل مخې مخ ښته او گور مه
زما درد و نه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنگل کښې ورک شم
که مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او څښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې او څښي مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تا له وفا نه ښایي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه او وایم
راحت کښې راشي په غوټمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دی
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما د اشنا کور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي

دده په مړ وجود به څهٔ تښبړ بن يې
چې يې قدم په خوا د کور وانخلي

دلسته به ښنګ غریب په خپته موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض يو د وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیڅرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وايي
ګل نه چې پیا منې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وايي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنځه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیچنه ده

یو ماښ ته خښتې نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائے وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د يارهٔ چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېتو سره اوس نهٔ ګرځم
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بوټے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وې چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما په نوم شرمېږې زهٔ خو ستا په نوم بدنام یم
د اسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د زړهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نيست دې راته خراب دے کهٔ اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پرځ تګ دے په مزه سزه روان یم
هر قدم تېر کړې خوږمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کوُمه نهٔ جانان نه صبر بې شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې مابام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهٔ ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر مېنځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانو دنه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفايې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېږ منزل ته ونهٔ رسي
رووايه ماله به خوب څنګه راشي
سرچې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله ياره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږ و رشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونهٔ رسي

مرې به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونیه ما به زر ، ذرې ، ذرې کړې

ملا وصیل شابې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم ، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټو نه کړو

تانه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې را غلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو مابنام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهه شوې
روس درته د یاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګی نهٔ ښکاري
هغه سړی د سوز په و قابل دی

چې هر یو ښکلي پسې ځي، چې کېږي
زما زړګی د سوز په و قابل دی

انالحق

یو ویشتمه که یې که هم انالحق ووې
په قسم چې به یې چېټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دی لېونیه
چې یې ستا غونده کښې جېټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغیر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل وریته شوله
زما د ویني رنګ ، مني اوکنه
ماپه د ځلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني اوکنه
چې راګوزارشوم یارخنداکښې وویې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د دنګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم
له تا لوګې له تا قربان وطنه
په ما دې وطنه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږیدلی یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلی یمه
ستا په نوم څرګندېدلی یمه
تا په قدم کښېښودلی یمه
وطنه
مونږ یو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
بېځې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې ترا سمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستړګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم چېل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مات‌ُوړ یم
په تا باندې سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راویښ کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیه خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو د یار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلې دے پرېښے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښاپستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنی
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او ستا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځای یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر رونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر رونه لید و!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان وسېځه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر رونه لید و
ما ته د ژوند د بنګلا څه پته ده څه ته وايي
ما د زندان تورو تیرو کښې سحر رونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې دیار په اننګو کښې سحر رونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر رونه لید و
مونږه تیکې د ژوندون په هر ډګر رنوې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر رونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ﭼﻲ کله مړ شم زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزېږمه زه
خېر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو سلګو
چرته هغه اونهٔ سوي
ﭼﻲ مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

سندره

خلق ورپسې تـلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځېږمه
مخکښې به جنجيان وي اوښ به روستو کېږاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ښنګ په ښنګ کښې
څوک به ورله توره چاۓ، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وائي د تهوپۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به ډېر عالم راشي غلي شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library